

A látható tesóm története

Rövid novella egy iskolás lányról és a tőle elválaszthatatlan testvéréről. Vigyázz! A szöveg kegyetlenséget tartalmaz, továbbá lehetséges mentális zavarok megjelenítését.

- [1.](#)
- [2.](#)
- [3.](#)

1.

Emlékszem arra a napra, amikor még nem voltam. Mindenre emlékszem, amit érzel, amikor boldog vagy, amikor félsz... Hiszen mi nem akármilyen testvérek vagyunk, mindenhol együtt vagyunk, mi ketten, a látható és a láthatatlan lány.

Aznap nehéz volt a szíved, aggódtál Latyakért. Latyak, a kis nyuszi eltűnt, mintha köddé vált volna. Aggódtál, hogy nem fogják megtalálni, nem fogják visszahozni. Édesanya a gyorsnyomdában csak tíz példányt kért a plakátból, azt mondta, nincs nála több pénz. Hiába sírtál neki, ő csak nyugtatott, hogy biztosan elég lesz annyi. Nagypapának sok nyula volt, de neked csak ez az egy, mert ezt neked adta, látta, hogy úgy szereted, mint ma engem, a nővérkédet. Akkor azt hitted, hogy soha többé nem látod a kis nyuszit.

Pár nappal később viszont nagyot dobbant a szíved, mikor váratlanul becsöngetett egy különös alak. Édesanya halkan beszélt vele az ajtóban, te bentről csak azt láttad, hogy ferdén áll a szemüvege, és egy cipősdoboz van a kezében. A szád elé emelted a kezedet, amikor megláttad, mert egy kis nyuszi éppen elfér egy ilyen cipősdobozban. *Megtalálták Latyakot, Édesanya, mutasd már!* – gondoltad, de nem mertél odaszaladni, kővé dermedten vártad, hogy Édesanya átvegye a csomagot. Aztán anélkül, hogy neked megmutatta volna, a tekintetedet is elkerülve besietett vele a konyhába. *Nem Latyak, mégsem ő* – sóhajtottál. – *Talán aprósütemény.*

– Vacsora – kiabálta pár óra múlva Édesanya. – A kedvenced, pörkölt. – De neked nem volt étvágyad. Csalódott voltál Latyak miatt, és már nem is reménykedtél, hogy megkerülhet. A pörkölt pedig nem volt csirke ízű.

– A sok sírástól érzed sósabbnak – magyarázott Édesanya, de még mindig nem nézett a szemedbe. A pörkölt után nem volt aprósütemény.

– Ugye te sosem öled meg a nyuszikat? – kérdezted vacsora után a nagypapát. Amikor szomorú vagy, mindig vele beszélgetsz, a kedves, búgó hangja olyan megnyugtató.

– Nincs szívem bántani a kis szőrösöket. Tudod, amelyik már eleget élt, azt elviszem a Kondor sógorhoz. Itt lakik az utcában, a harmincnyolcban. Az egész faluból hordják neki a tyúkokat, libákat. Kondor sógor biológiát tanít a városban, napközben nem találod otthon. Csak otthagyd az állatot az udvarban, aztán amikor ráér, levágja szépen mindet, még meg is nyúzza-pucolja, úgy viszi vissza a gazdájához.

A nagypapa mindig furcsa dolgokról mesélt, mégis jó volt hallgatni, és nagyon szerette, ha közben okosakat kérdezel. Most is megpróbáltad:

– Ha csak otthagyd az udvarban, honnan tudja a Kondor sógor, hogy hova kell visszavinni?

– Mindig teszünk egy csinos kis gyűrűt az állat lábára. Ráírjuk az utcát, házszámot – és egy kacsintással jelezte, hogy most már vége a mesének.

Kondor sógor, Latyak... Latyak, Kondor sógor... – kavargott benned egész éjszaka, és olyan egyedül voltál, olyan magányos. Nincs kis nyuszi, nincs egy társad. Lefekvés után szeretted a szemedet sokáig nyitva tartani: figyelni, ahogy a vaksötétben lassan körvonalazódnak a dolgok, amik a szobádban vannak. Nem láttad a plüssmackóidat, nem láttad a régi nyikorgós ágyat, amin sorakoznak. De ahogy meresztgetted a szemedet, egyszer csak megláttál engem. Ott feküdtem a másik ágyban, a mackók között. Akkor lettem én a te elválaszthatatlan testvérkéd. Hajnalig beszélgettünk.

Reggel Édesanya keltett:

– Ma átmész az unokatestvéreidhez játszani. Nagy munka van, meszelünk. Jobb, ha nem lábatlankodsz itt nekünk.

Vicces volt, amikor előadtad Édesanyának, hogy inkább a testvérkéddel játszol, és nem fogsz zavarni.

– Miket hordasz össze! Az hiányozna nekem, még egy gyerek.

Akkor mutattál be Édesanyának engem. Nézett felém, de semmit sem látott, és aggódott, hogy beteg vagy talán, de a nagypapa őt is meg tudta nyugtatni a kedves, bűgő hangjával:

– Majd később beszélsz a fejével, most dologidő van!

2.

Ez a meszelés harmadik napja. Épp most találtunk egy színes újságot a hintaszék mellett. Azt játsszuk, hogy Édesanya elfáradt, és a hintaszékbe roskadva olvas. Segítek a bonyolult szavaknál, mert neked még harmadikban is nehezen megy az olvasás.

A cikk címét szótagolod: *Képzelt társak*. A gyermekpszichológia rovatnál volt nyitva az újság, ahogy le volt téve. Tele van érthetetlen szavakkal, ezért inkább azt játsszuk, hogy Édesanya a cikk végére ért, és az utolsó sort olvassa: *amikor a gyermek új életszakaszba lép, a képzelt társ eltűnik, mintha köddé válna; és ez így van rendjén*.

– De én nem fogok eltűnni, igaz, kishugi? – nézek rád rémülten. – Igaz, kishugi?! – ismétlem erélyes hangon, így most már te nézel rémülten. Ez jobb érzés, megnyugtat.

– Ne aggódjon, Édesanya, nem fogok elveszni. Vigyáz rám a láthatatlan testvérkém!

– Na, éppen ez a bajom, hogy nem vagy beszámítható – mondja Édesanya, és csak azért is rád adja a karperecet, amit a gyorsnyomdában csináltatott neked. Bele van írva a lakcímed. Enélkül nem enged el az iskolába a busszal. Nem is érted, mi ez az érzés, de sírás szorítja a torkodat miatta. Miért néz kisbabának? Nem tudsz megszólalni, pedig még akarsz kérdezni tőle valamit indulás előtt.

– Mit nézel? – kérdezi. Erre magadhoz térsz, és kitör belőled:

– Édesanya, a Latyakot elvitték a Kondor sógorhoz?

– Rájöttél. Erre bezzeg van eszed! – ingatja a fejét. – No, indulj, még lekésed azt a buszt!

Nem hiszed el, amit hallottál. Csak azt mondta, indulj, és hogy aggódik, lekésed a buszt. Mást nem mondott. Menni akarsz, mert itt emlékszel a szavakra, itt minden olyan félelmetesen valóságos. Elindulsz.

– Állj! – szólok rád a tornácon. – Ma nem mész iskolába.

– Miért nem? Édesanya mérges lesz – akadékoskodsz. Kénytelen vagyok megint felemelni a hangomat:

– Mert én már új életszakaszba léptem, és eltűnsz, itt ebben – fordítom a fejedet az üres mosógépes doboz felé. Édesanya pedig nem is sejti, hogy ma nem szálltál fel a buszra, és egész délelőtt otthon bújócskázol. Délután aztán előbújsz, és amikor megkérdezi, mi volt az iskolában, a szokásosat feleled:

- Semmi.

Jól van, engedelmes húgocska vagy! Jutalmul mostantól pár napig nem zavarlak, nyugodtan járhatsz iskolába. Pár napig, aztán a hazaúton megint kérni fogok valamit.

3.

Édesanya aggódni fog érted. Pedig elhitte, amit az újságcikkekben ő is olvasott, hogy az eltűnés rendben való dolog. Márpedig te eltűnsz majd, mintha köddé válnál. A gyorsnyomdában több száz példányt fog kérni Édesanya a plakátból, amin téged keres, és sírva kérdezi meg, hogy mennyibe fog kerülni. Két lánya volt, egy látható és egy láthatatlan, de neki csak az az egy hiányzik. Mert jobban szeret, mint engem, a nővérkédet. Ott és akkor azt hiszi, hogy soha többé nem lát már téged.

Pár nappal később viszont nagyot fog dobanni a szíve, mert váratlanul becsönget az a különös alak, akinek ferdén fog állni a szemüvege, és egy mosógépes dobozt hoz a taligáján.